

[Eimquist.]

slagtning med bedøvelse, fuldtud fik forståelsen af, at det ville være en rimelig og human foranstaltning at gennemføre, hvis det altså ikke støder på hindringer på anden måde. Nu har den højtærede minister jo nedsat en kommission. Jeg vil ligesom den ærede foregående taler bede den højtærede minister om at få denne kommission til at fremme arbejdet. Det kan ikke være så omfattende og så vanskeligt at få det fremmet så meget, at vi kan få en betænkning fra denne kommission, inden vi i løbet af nogle måneder afslutter arbejdet med dette lovforslag.

Hvad lovforslaget iøvrigt angår, skal jeg bortset fra en enkelt bestemmelse, kun udtales mig om det i mere almindelighed. Jeg vil begynde med at sige, at jeg tror, at den højtærede minister ville have lettet sagens gennemførelse, hvis ministeren, således som jeg tilrådede, da vi sidste år behandlede venstres forslag, havde holdt sig til det, som efter min mening er det centrale, og det, der efter min mening er det i dag stærkt tiltrængte, nemlig at skærpe straffen overfor de mennesker, der vanrøgter og mishandler dyr. Det er dem, vi trænger til i dag at få stærkere ram på. Derimod tror jeg, det er overflødigt — jeg kan også forstærke det ved at sige, at jeg tror, det er håbløst — at give en række detaljerede bestemmelser om, hvordan man skal behandle dyr i den ene og den anden situation. Jeg tror, det er formålsløst at give en række forbud, der efter min opfattelse vil støde på praktiske vanskeligheder ude i det daglige praktiske liv, og som derfor vil skabe stor uvilje. Det er da således her i dette land, at man må erkende, at de, der holder husdyr — og det er først og fremmest landmændene —, både fordi det er i deres egen interesse, men også fordi dyrene er, om jeg så må sige, en del af deres familie, behandler deres dyr med omhu, ja, man kan vist godt sige, uden at blive sentimental, behandler deres dyr med stor kærlighed. Min politiske gerning har medført, at jeg naturligvis er kommet meget ud til landmænd, og det har slået mig her og gjort et stærkt indtryk på mig, hvor grundfæstet denne indstilling er hos landmænd. Jeg kan sige, at jeg aldrig, aldrig nogensinde har været i et landbohjem, hvor jeg ikke har mærket denne kærlighed til bedriftens dyr.

Derfor tror jeg, at mange af de bestemmelser — jeg siger ikke dem alle —, mange af de forbud, der her foreslås, er overflødige og dertil, som det er tilfældet med det meste overflødige, er skadelige. Jeg vil tilføje, at jeg godt kan forstå, om man fra landmændenes side frabeder sig indblanding og anvisninger og forbud, som man finder inderligt overflødige.

At også mange er praktisk uigennemførlige, er givet. Jeg skal bare nævne et enkelt, den, der er indeholdt i § 6, hvor det siges, at heste, der er udslidte, eller som på grund af alder eller uheldredelige lidelser er uegnede til brug, ikke må overdrages eller erhverves til andet formål end slagtning, medmindre politimesteren meddeler samtykke til overdragelsen. Må jeg spørge: Hvem skal afgøre, om hesten skal anses for udslidt eller på grund af alder ikke egnet til at arbejde mere? Afgørelsen kan da ikke ligge andet sted end hos ejeren af hesten, og hvis ejeren på en ganske utilladelig måde bruger en hest, der er udslidt, og som ikke kan bruges, har vi jo bestemmelsen om vanrøgt; men at indsætte en bestemmelse her, der frit svævende i luften siger, at ejeren af en hest, der er udslidt, ikke må sælge den, uden at politimesteren giver tilladelse, synes jeg er ganske upraktisk og håbløst.

Det, der skal opnås ved en ændring af loven, er efter min mening, at vanrøgt og mishandling bekæmpes og straffes hårdere end i dag i forbindelse med, at man forbyder visse foranstaltninger, som efter almindelig opfattelse, også hos dyrenes holdere, er overflødige, samtidig med at disse foranstaltninger er ubehagelige for dyrene, såsom f. eks. kupering af heste og slagning af svin uden bedøvelse, hvis bedøvelse kan ske, uden at det medfører vanskeligheder på anden måde. Jeg kan også nævne en bestemmelse, som jeg kunne tænke mig at man kunne tage med i loven, nemlig et forbud mod at skyde storvildt med hagl. Der er efter min mening ikke nogen, der kan have noget imod et sådant forbud, og på den anden side indebærer en sådan jagtmåde efter de oplysninger, jeg har fået fra jægere, en meget stor mulighed for mishandling af storvildtet.

Men bortset fra sådanne ganske enkelte bestemmelser mener jeg, at man skal begrænse sig, og jeg tror navnlig, man skal